

תת"ע 7392/02/17 - מדינת ישראל נגד עידן עמוס

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

20 דצמבר 2017

תת"ע 7392-02-17 מדינת ישראל נ' עידן עמוס

בפני כב' השופט עופר נהרי
בעניין: המאשימה

מדינת ישראל

נגד

עידן עמוס ע"י ב"כ עו"ד ערד

הנאשם

הכרעת דין

כלפי הנאשם הוגש כתב אישום אשר בו נטען כי הנאשם נהג במכונית ובהתקרבו עם מכוניתו למעבר חציה, ולא איפשר הוא להולך רגל שחצה במעבר החציה להשלים את החציה בבטחה וזאת בניגוד לתקנה 67 (א) לתקנות התעבורה.

הנאשם, באמצעות בא כוחו, ציין בישיבת ההקראה כי הוא "מודה בנהיגה במקום ובזמן". אך "כופר בעובדות המהוות עבירה".

לנוכח הכפירה נקבע והתקיים דיון הוכחות.

מטעם התביעה העיד בדיון ההוכחות השוטר מר רונן ציון (ע.ת.1) ובמסגרת עדותו הוגש הדו"ח שערך על אתר (סומן ת/1) וכן תרשים שערך לבקשת הסנגור באולם בית המשפט (סומן ת/2).

מטעם ההגנה העיד הנאשם מר עידן עמוס (ע.ה.1).

הצדדים סיכמו בעל פה.

מסקנתי בעקבות מתן הדעת להתרשמותי הישירה מן העדויות, הראיות שהוגשו והסיכומים שנשמעו היא שהוכחו כדבעי כל יסודות העבירה שיוחסה לנאשם, עובדתית ומשפטית.

ולהלן נימוקיה המפורטים של הכרעת הדין:

לא נסתר כי השוטר היה בעת האכיפה במרחק קצר ביותר (של כ-5 מטרים) ממכוניתו של הנאשם.

לא נסתר כי תצפיתו של השוטר היתה טובה, קרובה ובשדה ראייה פתוח.

עמוד 1

למעשה, ההגנה בחרה שלא לחקור כלל את השוטר בדבר קירבת תצפיתו ואיכותה.

מן הפרטים שרשם השוטר כי הוא ראה ניתן גם כן להסיק כי תצפיתו היתה טובה וקרובה וכי הוא גם היה מרוכז במתרחש ממש מול עיניו.

לציין עוד כי האירוע התרחש באור יום, בשעה 9:27 בבוקר.

אף לא נסתרה גירסת השוטר על כי גם נשמר קשר עין רציף עד לעצירתו של הנאשם, שאז הוסברה לו מהות העבירה ונרשם הדו"ח.

השוטר עשה עלי רושם מהימן וענייני ולא מצאתי כי היה לו עניין כלשהו כביכול סתם כך לטפול אשמה על נהג זה, ואף לא מצאתי כי השוטר נקלע לטעות בהבחנה.

השוטר ידע לפרט כהלכה את כיוון נסיעת הנאשם וגם את נתיב נסיעתו.

הנאשם לא חלק על נתונים אלה ואף אישור אותם.

השוטר גם ידע לתאר כהלכה את מבנה הצומת, נתיביו וכיווניו וזאת הן במלל בדו"ח שערך והן בשרטוט שערך לבקשת ההגנה.

השוטר גם ידע עוד לתאר כי מדובר היה בהולך רגל (לא הולכת רגל כגירסת הנאשם) וכי הולך הרגל חצה מכיוון מערב למזרח במעבר החציה והגיע לכדי הפס השישי מתוך 13 פסים, שאז חלף על פניו הנאשם עם מכוניתו.

חיזוק לגירסת השוטר ניתן למצוא לא רק בתגובתו הספונטנית של הנאשם על אתר שאמר: "אם ראית אתה צודק", אלא גם בעדותו של הנאשם בפני בית המשפט, שם הוא גורס למעשה שתי גרסאות - האחת שהולכת הרגל "מתחילה לרדת לכיוון המעבר..." (עמ' 7 שורה 26 לפרוטוקול). ובהמשך: "התחילה לחצות, ברגע שהתחילה לחצות אני הייתי באמצע המעבר ועד שהיא הגיעה למעבר חציה לצד ימין שלו עברתי כבר אתהמעבר", (ההדגשות שלי. ע.ג.).

ובמילים אחרות: מחד גורס הנאשם שרק היתה היא לכיוון המעבר ומאידך גורס הנאשם שהיא כבר התחילה לחצות.

בכל הכבוד, התרשמותי מעדותו של הנאשם היתה כי הוא "מגייס" לעזרתו עמדות עובדתיות שאינן מתיישבות זו עם זו כהלכה והכל בהתאם לרוח השאלות שנשאל הוא בחקירה הנגדית, (מפנה לפרוטוקול).

אך יתרה מזאת: מתוך תשובותיו הנוספות של הנאשם בחקירה הנגדית, וגם מתוך עמדתו של הסניגור כביטויה בסיכומי ההגנה, קשה להשתחרר מן הרושם כי ההגנה למעשה מכירה בסופו של יום בכך שעל מעבר החציה היה אדם, הולכת

רגל (לגירסת ההגנה), הולך רגל (לגרסת השוטר), אלא, שלשיטת ההגנה המיקום של ה.ר. על מעבר החציה היה עדיין מרוחק ולכן רשאי היה הנאשם, לשיטת ההגנה, להפעיל שיקול דעת ולנוע בכל זאת.

כוונתי בדברים לעיל היא לכך שהנאשם מיקד את הגנתו בכך שהוא סבור שאם הולך רגל מצוי בצד מרוחק על מעבר החציה, אזי ניתן לשיטתו להמשיך ולנסוע ובכך להימנע לשיטתו מ"לעכב את התנועה". "אני הייתי בצד השמאלי, אז כל מי שעבור ברגל צריך לעצור לו. ממול. היא ממול.מה לעכב את התנועה יותר מזה. מה אני נביא" (עמדתו של הנאשם כביטוייה בעמ' 8 שורות 21-24 לפרוטוקול), וכן ראה את עמדת הסניגור בסיכומיו לפיה, לשיטתו(ציטוט): "...החוק לא אוסר בשום מקום נסיעה וחציית מעברחציה כאשר יש הולכי רגל בשלב כזה או אחר הנמצאים על המעבר". (מתוך דברי הסנגור לצרכי הגנת מרשו בעמ' 9 שורות 23-24 לפרוטוקול).

ובכן, בכל הכבוד, עמדתי היא שונה.

על מנת שיגובשו יסודות העבירה על תקנה 67 (א) לתקנות התעבורה די בכך שכלי רכב ממשיך בנסיעה עת הולך רגל עושה דרכו לכיוונו במעבר החציה.

יש לזכור : מעבר החציה הוא מקום מבצרו של הולך הרגל ואין כל מקום לנהל מול הולך הרגל "תחרות" על זכות הקדימה שם.

לטעמי, אף אין להותיר לנהגים בכבישי ישראל את שיקול הדעת כמה מלבנים על מעבר החציה להולך הרגל המצוי על מעבר החציה נותרו להתקדם עד שהולך הרגל יגיע למצב בו תהא קירבה מסוכנת של הרכב אליו, ולהוסיף להתקדם עם הרכב במקום לעצור, ובדרך זו ליטול הימור מסוכן.

יתרה מכך, דברו החדש יחסית של המחוקק על כי אפילו עומד הולך רגל על המדרכה וניכר שבכוונתו לחצות כבר היא מחייבת מתן זכות קדימה להולך הרגל, מלמד כי בוודאי ובוודאי קל וחומר הוא המצב עת הולך הרגל כבר עושה דרכו על מעבר החציה, כבמקרה דנן.

בכל הכבוד, תפיסת הסניגור, לפיה "נהג צריך להפעיל שיקול דעתו" מקום בו הולך רגל מצוי על מעבר החציה אך במרחק מה עדיין מן הרכב, היא בכל הכבוד, תפיסה מוטעית אשר אימוצה יהווה לטעמי "מדרון חלקלק" להפרות בוטות ולסיכון הולכי רגל על מעברי חציה בכבישי ישראל. אני סבור שמבית המשפט (גם בשים לב כאמור לחוק) אין לצפות להוציא מסר שכזה.

ואף זאת אחדד בענין: הרי קיימת כבר אבחנה בדין בין נסיבות של זימון לדין (כשמתקיימת קירבה מסוכנת להולך הרגל) לבין נסיבות של ברירת משפט (כבמקרה דנן).

גם קיומה של אבחנה זו שבדין מלמדת שהמחוקק לא ביקש לייתר את הסיטואציה השנייה ולהתיר אותה ולהסתפק אך

בראשונה.

אין מצופה מהולך רגל העושה כבר את דרכו על מעבר חציה לתכנן את צעדיו ופסיעותיו ולהתאימם לרכב המתקרב למעבר החציה. מקום מבצרו - כבר נאמר.

יודגש אגב כי באירוע דנן - בכביש ובמקום בו עסקינן - אין אי תנועה (אין שטח הפרדה באמצע הכביש) ומכאן שאין מדובר בתחולתה של תקנה 67 (ב) לתקנות התעבורה בפרשה זו.

לסיכום:

מצאתי עובדתית שהמאשימה הוכיחה כנדרש את אשר יוחס לנאשם, ומצאתי משפטית כי יש לדחות את עמדת ההגנה לפיה יש כביכול להותיר לנהגים בכבישי ישראל את שיקול הדעת מתי צפוי הולך הרגל העושה כבר את דרכו על מעבר החציה להגיע לקירבת מכוניתם ולהוסיף לנוע עם מכוניתם על פי שיקול דעתם, במקום לעצור ולתת זכות קדימה.

לאחר כל אלה מורשע הנאשם בביצוע העבירה שיוחסה לו בכתב האישום.

ניתנה היום, 20 דצמבר 2017, במעמד הצדדים.

קלדנית: שני נעמן